

GILLIAN MCALLISTER

ÎN LOCUL
NEPOTRIVIT
LA TIMPUL
NEPOTRIVIT

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

Ziua zero, imediat după miezul nopții

Jen se bucură că în această noapte ceasurile sunt date înapoi. O oră câștigată, timp în plus pe care să-l petreacă pretinzând că nu-și așteaptă fiul.

Acum, că e trecut de miezul nopții, e oficial 30 octombrie. Încă puțin și e Halloween. Jen își spune că Todd are 18 ani, copilul ei născut în septembrie este de-acum adult. Poate să facă *orice dorește*.

Jen a petrecut o mare parte din seară scobind cu greu un dovleac. Îl pune pe pervazul ferestrei panoramice care dă spre aleea lor și apoi aprinde lumânarea din interiorul lui. L-a scobit din același motiv pentru care face toate lucrurile – pentru că simte că așa ar trebui –, dar de fapt e un dovleac foarte frumos, chiar dacă e scobit imperfect.

Aude pașii soțului ei, Kelly, cu un etaj mai sus și întoarce privirea. E ciudat că e treaz la ora aceasta, el fiind ciocârlia, iar ea privighetoarea. Își face apariția ieșind din dormitorul lor de la etaj. Are părul ciufulit și negru-albăstrui în întuneric. E gol-goluț, arborând doar un mic zâmbet amuzat în colțul gurii.

Coboară treptele spre ea. Tatuajul de pe mâna lui e luminat în trecere – e înscrisă o dată, ziua în care spune el că și-a dat seama că o iubește: primăvara lui 2003. Jen îi privește trupul. Câteva fire din părul de pe pieptul lui au albit în ultimul an, cel de-al 43-lea an al său de viață.

— Ai fost ocupată? întrebă el și arată cu degetul dovleacul.

— Toți au făcut câte unul, explică Jen scâncit. Toți vecinii.

— Cui îi pasă?! exclamă el.

Tipic Kelly.

— Todd nu s-a întors.

— Din punctul lui de vedere, la ora asta abia se înserează, spune Kelly.

Ușorul accent galez abia detectabil în silabele cuvântului *sea-ra*, precum și respirația lui se poticnesc.

— Nu e ora unu? Ora lui de culcare.

E un schimb de replici tipic pentru ei. Pentru Jen, ora contează foarte mult, pentru Kelly, probabil prea puțin. Tocmai când se gândea la asta, Kelly se întoarce cu spatele și iată-l: posteriorul lui perfect-perfect, pe care ea îl iubea de aproape 30 de ani. Jen mai aruncă o privire în josul străzii, căutându-l pe Todd, după care revine la Kelly.

— Acum vecinii îți pot vedea fundul, spune ea.

— Vor crede că e doar un alt dovleac, spune el, umorul lui fiind la fel de spontan și tăios ca lama de cuțit.

Zeflemeaua. Fusese mereu moneda lor de schimb.

— Vii în pat? Nu-mi vine să cred că am terminat cu Merrilocks, adaugă el, întinzându-se.

Toată săptămâna restaurase o pardoseală victoriană din gresie, dintr-o casă de pe strada Merrilocks. Lucrase singur, exact așa cum îi plăcea lui Kelly. Ascultă podcast după podcast; aproape niciodată nu se vede cu nimeni. Complicat, cam neîmplinit, acesta este Kelly.

— Sigur, spune ea. Într-o clipă. Vreau doar să știu că e bine mersi acasă.

— Va ajunge din clipă în clipă, cu kebabul în mână, spune Kelly și flutură din braț. Aștepți să-ți aducă chipsurile?

— Încetează, spune Jen zâmbind.

Kelly îi face cu ochiul și merge la culcare.

Jen se învârte fără țintă prin casă. Se gândește la un caz pe care-l are la muncă, un cuplu care divorțează și care se ceartă în principal pentru un set de farfurii chinezești, dar de fapt pentru o trădare. Nu ar fi trebuit să-l ia, are deja peste trei sute de cazuri. Dar, la prima întâlnire, doamna Vichare o privise pe Jen și spusese: „Dacă voi fi obligată să-i dau acele farfurii înseamnă că am pierdut tot ceea ce iubesc în viață”, și Jen nu a fost în stare să o refuze. Își dorea să-i pese mai puțin de niște străini care divorțează, de vecini, de nenorocirii de dovleci, dar îi păsa.

Prepară un ceai și se întoarce la fereastra panoramică, continuându-și veghea. Va aștepta oricât va fi nevoie. Ambele faze ale vieții de părinte – primii ani de viață ai copilului și cei în care acesta e aproape adult – sunt marcate de lipsa de somn, deși din motive diferite.

Au cumpărat casa datorită acestei ferestre situate exact în centrul casei lor de trei etaje. „Vom privi afară pe această fereastră ca niște regi”, spusese Jen, în timp ce Kelly râdea.

Privește prin ceața de octombrie și iată-l pe Todd, în sfârșit, afară pe stradă. Jen îl vede exact când se trece la ora de iarnă și telefonul ei trece de la 1.59 la 1.00. Își ascunde un zâmbet: pentru că ceasurile sunt date înapoi, nimeni nu-l va putea acuza că a întârziat. Acesta este Todd; consideră aspectul lingvistic și cel semantic al schimbului de replici într-o ceartă pe motivul orei de la care nu se mai iese din casă mai importante decât motivul certii.

Vine pe stradă. Piele și os – pare să nu se mai îngrașe niciodată. Genunchii lui descriu unghiuri în jeanși în timpul mersului. Ceața de afară este incoloră, copacii

și pavajul negre, aerul de un alb translucid. O lume în nuanțe de gri.

Strada lor – în capătul orașului Crosby, Merseyside – nu este luminată. Kelly a instalat o lampă stil Narnia în afara casei lor. A surprins-o cu lampa scumpă, din fier forjat; habar nu avea cum de și-a permis-o. Se aprinde când detectează mișcare.

Dar... stai puțin. Todd a văzut ceva. Se oprește brusc, mijeste ochii. Jen îi urmărește privirea și vede și ea: o siluetă care merge cu pas grăbit în lungul străzii pe celălalt trotuar. E o persoană mai în vârstă decât Todd, mult mai în vârstă. Își poate da seama de asta după trupul și mișcărilor lui. Jen sesizează amănunte ca acesta. Le-a sesizat dintotdeauna. Asta o face să fie un bun avocat.

Lipește o palmă fierbinte pe sticla rece a ferestrei.

Ceva e în neregulă. Ceva e pe cale să se întâmple. Jen e sigură de asta, fără să fie capabilă să spună ce anume; simte pericolul, are aceeași senzație ca în preajma artificiilor, a trecerilor de nivel și pe marginea prăpastiei. Gândurile îi gonesc prin minte ca o succesiune de instantanee luate de o cameră video, unul după altul, după altul.

Jen așază cana pe pervazul ferestrei, îl strigă pe Kelly, după care pornește în goană pe trepte, sărindu-le din două în două, în picioarele goale. Încalță în fugă pantofii, după care se oprește pentru o clipă cu mâna pe clanța de metal a ușii din față.

Ce, ce anume este acest sentiment? Nu și-l poate explica.

E o senzație de déjà-vu? Abia reușește să o perceapă. Clipește și senzația a trecut, la fel de imaterial ca fumul. Ce a fost asta? Mâna ei pe clanța de alamă? Lampa galbenă care luminează afară? Nu, nu-și poate aminti. Acum senzația a dispărut.

— Ce? spune Kelly, apărând în spatele ei, legându-și un halat gri în jurul taliei.

— Todd... e... e afară cu... cineva.

Se grăbesc să iasă. Frigul de toamnă îi face pielea să se înfioare. Jen aleargă spre Todd și spre străin. Dar, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, Kelly strigă:

— Oprește-te!

Todd aleargă și, în câteva secunde, apucă partea din față a hainei cu glugă a străinului. Se măsoară cu el, cu umerii aplecați înainte, cu trupurile lipite. Străinul bagă o mână în buzunar.

Kelly aleargă spre ei, vizibil speriat, privind de la stânga la dreapta și înapoi, în susul și în josul străzii.

— Todd, nu! spune el.

Și atunci Jen vede cuțitul.

Adrenalina o face să vadă mai bine ceea ce se întâmplă. O lovitură de cuțit rapidă, curată. Și apoi totul se petrece cu încetinitorul: mișcarea brațului care se retrage, îmbrăcămintea opunând rezistență și apoi eliberând cuțitul. Două pene albe se ivesc deodată cu lama, plutind fără țintă în aerul înghețat, ca doi fulgi de nea.

Jen privește fix în timp ce sângele începe să curgă, în cantități uriașe. Probabil că a îngenuncheat pentru că simte pietricelele de pe cărare, care taie găuri rotunde în genunchii ei. Îl cuprinde în brațe, deschizându-i haina, simțind căldura sângelui care curge pe mâinile ei, printre degete, de-a lungul încheieturilor.

Îi descheie cămașa. Torsul lui începe să fie inundat de sânge; cele trei răni de dimensiunea unei monede ies la iveală și dispar intermitent – e ca și cum ai încerca să vezi fundul unui iaz roșu. Lui Jen i s-a făcut foarte frig.

— Nu, strigă ea, cu o voce groasă și plângătoare.

— Jen, spune Kelly răgușit.

E atât de mult sânge... Îl întinde pe alea din fața casei ei și se apleacă deasupra lui, privind cu atenție. Speră că greșește, dar numai pentru o clipă e sigură că omul nu mai trăiește. Lumina galbenă a lămpii îi luminează pieziș ochii.

Noaptea e absolut liniștită și, după câteva minute, Jen clipește șocată, după care ridică privirea către fiul ei.

Kelly l-a îndepărtat pe Todd de victimă și l-a înconjurat cu brațele. Kelly e cu spatele la ea, Todd cu fața, privind în jos peste umărul tatălui său, cu o expresie neutră. Aruncă cuțitul. Sunetul metalului care atinge pavajul înghețat e ca un dangăt de clopot. Își șterge fața cu o mână, lăsând o urmă de sânge.

Jen îl privește fix, urmărindu-i expresia. Poate că are regrete, poate că nu. Nu-și poate da seama. Jen poate citi aproape pe oricine, dar niciodată nu l-a putut citi pe Todd.

Ziua zero, imediat după ora 1.00

Cineva trebuie să fi sunat la 999, deoarece dintr-odată strada e luminată de sfere de un albastru intens.

— Ce..., rostește Jen, adresându-i-se lui Todd.

„Ce...”-ul lui Jen spune tot: cine, de ce, ce naiba?

Kelly își eliberează fiul din îmbrățișare, cu fața palidă și în stare de șoc, dar nu spune nimic, așa cum se întâmplă adesea cu soțul ei.

Todd nu se uită la ea sau la tatăl lui.

— Mamă, spune în cele din urmă.

Nu-și cheamă copiii întotdeauna mai întâi mama? Ea întinde brațele spre el, dar nu poate părăsi trupul victimei. Nu poate slăbi apăsarea pe răni. Asta ar putea înrăutăți lucrurile pentru toți.

— Mamă, spune el din nou.

Vocea lui e frântă, la fel ca pământul uscat pe care crăpăturile îl împart clar în două. Își mușcă buza și privește într-o parte, în josul străzii.

— Todd, spune ea.

Sângele bărbatului se lipește de mâinile ei ca apa tulbure după o baie.

— Am fost nevoit, îi spune Todd, privind în cele din urmă în direcția ei.

Maxilarul lui Jen se relaxează involuntar din cauza șocului. Lui Kelly i-a căzut capul în piept. Mânele halatului ei sunt acoperite de sângele care e și pe mâinile lui Todd.

— Prietene, spune Kelly, atât de încet încât Jen nu e sigură dacă a vorbit cu adevărat. Todd.

— Am fost nevoit, repetă Todd, mai categoric.

Expiră o trenă de abur în aerul înghețat.

— Nu am avut de ales, spune din nou, dar de această dată cu hotărârea unui adolescent.

Lumina albastră a mașinii de poliție pulsează din ce în ce mai aproape. Kelly îl fixează cu privirea pe Todd. Buzele lui, albe de la lipsa de sânge, rostesc ceva neuzit, poate o vulgaritate.

Îl privește intens, fiul ei, făptașul unei infracțiuni violente, care iubește computerele și statistica și căruia îi mai place și acum să primească o pijama de Crăciun în fiecare an, împăturită și pusă la capul patului său.

Cu mâinile în păr, Kelly se învârte descriind un cerc inutil pe alee. Nu s-a uitat nicio clipă la bărbat. Îl privește doar pe Todd.

Jen încearcă să oprească sângele din rănile care pulsează sub mâinile ei. Nu poate părăsi victima. Poliția a sosit, dar încă nicio ambulanță.

Todd continuă să tremure, de la frig sau de la șoc – Jen nu își dă prea bine seama.

— Cine este el? îl întreabă Jen.

Are atât de multe întrebări, dar Todd dă din umeri, fără să răspundă. Jen vrea să comunice cu el, să scoată de la el răspunsurile, dar acestea nu vin.

— Te vor aresta, spune Kelly cu voce scăzută.

Un polițist aleargă spre ei.

— Uite ce e, nu spune nimic, în regulă? Vom...

— Cine e el? întreabă Jen.

Rostește cuvintele prea puternic – un strigăt în noapte. Se roagă ca poliția să se miște mai încet, să le mai dea puțin timp.

Todd își întoarce privirea spre ea.

— Eu..., spune el și pare că deocamdată nu are o explicație verbală, adoptând doar o postură meditativă.

Pur și simplu nimic, o propoziție rămasă în suspensie, suflată în aerul umed, agățat între ei, în ultimele clipe de dinainte ca întâmplarea să privească mai mulți oameni decât familia lor.

Polițistul se apropie de ei: înalt, cu vestă neagră antiglonț, cămașă albă, cu stația radio în mână stângă.

— Transmisiune de la Tango doi patru cinci – acum la locul faptei. Vine ambulanța.

Todd îl privește pe polițist peste umăr, o dată, de două ori, după care privirea îi revine la mama lui. Acesta e momentul. Acesta e momentul în care ar trebui să explice, înainte ca ei să dea năvală, cu cătușele și puterea lor.

Figura lui Jen e înghețată, mâinile îi sunt fierbinți de la sânge. Nu face decât să aștepte, temându-se să se miște, să piardă contactul vizual cu el. Todd e cel care îl întrerupe. Își mușcă buza, după care își privește picioarele. Și asta e tot.

Un alt polițist o îndepărtează pe Jen de trupul străinului și ea stă pe aleea lor în pantaloni de trening și bluză de pijama, cu mâinile ude și lipicioase, privindu-și insistent când fiul, când soțul, în halatul lui, încercând să negocieze cu sistemul juridic. Ea ar trebui să preia controlul asupra situației. În fond, ea e avocat. Dar a rămas fără grai. Absolut dezorientată. La fel de pierdută de parcă ar fi fost abandonată la Polul Nord.

— Îți poți spune numele? îl întreabă primul polițist pe Todd.

Alți polițiști ies din mașinile lor, ca furnicile dintr-un mușuroi.

Jen și Kelly fac dintr-o singură mișcare un pas înainte, dar Todd face, chiar atunci, doar un gest mic. Întinde mâna în lateral, ca să-i oprească.

— Todd Brotherhood, spune plictisit.

— Îmi poți spune ce s-a întâmplat? întrebă polițistul.

— Stai așa! spune Jen, revenind la viață. Nu-l poți interoga la marginea drumului.

— Să mergem cu toții la secție, spune repede Kelly. Și...

— Ei bine, l-am înjunghiat, îi întrerupe Todd, arătând spre bărbatul aflat la pământ.

Își pune mâinile înapoi în buzunare și pășește în fața polițistului.

— Deci cred că ar trebui să mă arestați.

— Todd, spune Jen. Nu mai vorbi.

Lacrimile o îneacă. Așa ceva nu poate fi adevărat. Are nevoie de o băutură tare, ca să se întoarcă în timp, să i se facă rău. Întregul ei corp începe să tremure pe loc, afară, în frigul absurd, confuz.

— Todd Brotherhood, nu trebuie să spui nimic, spune polițistul, dar poate dăuna apărării tale să nu vorbești când vei fi interogat...

Todd își apropie încheieturile de bunăvoie, de parcă ar juca într-un rahat de film și, cu un clic metalic, este încătușat pur și simplu. Și-a ridicat umerii. Îi e frig. Expresia de pe chipul lui e neutră, ba chiar resemnată. Jen nu poate, nu poate, nu poate înceta să-l privească.

— Nu poți face asta! exclamă Kelly. Este o...

— Așteaptă! îi spune Jen, speriată, polițistului. Putem veni și noi? E doar un adolescent...

— Am 18 ani, spune Todd.

— Intră acolo, îi zice polițistul lui Todd, arătând spre mașină, ignorând-o pe Jen.

În stația de emisie-recepție spune:

— Transmisiune de la Tango doi patru cinci – pregătiți o celulă goală, vă rog.

— Atunci te vom urma, spune ea disperată. Sunt avocat, adaugă inutil, deși nu cunoaște deloc dreptul penal.

Totuși, chiar și acum, într-un moment de criză, instinctul matern arde la fel de luminos și de clar ca dovleacul din fereastră. Trebuie doar să afle de ce a făcut-o, să-l scoată de acolo, apoi să-l ajute. Asta trebuie să facă familia. Asta vor face.

— Venim și noi, spune ea. Ne vedem la secție.

Polițistul îi întâlnește în cele din urmă privirea. Arată ca un model. Tăieturile acelea masculine sub pomeți. Doamne, ce clișeu, dar în vremurile astea toți polițaii par foarte tineri.

— Secția Crosby, îi spune el, după care se întoarce în mașină fără să mai rostească ceva, luându-i fiul cu el.

Celălalt ofițer rămâne cu victima, acolo. Jen nu poate suporta să se gândească la victimă. O privește, doar o dată. Sângele, expresia de pe fața polițistului... Jen e sigură că omul e mort.

Se întoarce spre Kelly și nu va uita niciodată privirea pe care i-o aruncă exact atunci soțul ei de obicei stoic. Îi întâlnește ochii de un albastru intens. Lumea pare să se oprească pe loc pentru o clipă și, în nemișcarea și tăcerea care s-au lăsat, Jen se gândește: Kelly e imaginea dezolării.

Secția de poliție are pe fațadă un semn alb, pentru a fi observată de public. Poliția Merseyside – Crosby. În spatele acestuia se află o clădire construită cam prin anii

1960, înconjurată de un zid scund de cărămidă. Frunzele căzute în octombrie s-au adunat val după val lângă el.

Jen parchează afară, pe linia dublă de culoare galbenă, și oprește motorul. Fiul lor a înjunghiat pe cineva, ce mai contează o amendă pentru parcare? Kelly iese din mașină înainte ca aceasta să se fi oprit. Întinde mâna în spate, în mod inconștient, crede ea, pentru a o prinde pe a ei. Ea o apucă de parcă ar fi o plută pe mare.

Împinge una dintre ușile batante duble de sticlă, deschizând-o, și traversează în grabă, pășind pe linoleumul gri și uzat din hol. Înăuntru miroase a vechi. La fel ca în școli, spitale, centre de îngrijire. Instituții unde sunt uniforme și unde mâncarea e proastă, genul de locuri pe care Kelly le urăște. „Niciodată nu voi intra în cursa de șoareci”, spusese la începuturile relației lor.

— Voi vorbi cu ei, îi spune Kelly, scurt, lui Jen.

Tremură. Dar cauza pare să nu fie atât teama, cât furia. E furios.

— E în ordine, pot lua primele măsuri ca avocat...

— Unde este șeful? Iatră Kelly la un ofițer chel care lucrează la recepție și are un inel cu sigiliu pe degetul mic.

Limbajul trupului lui Kelly s-a schimbat. Are picioarele desfăcute și umerii ridicați. Până și Jen l-a văzut doar arareori lăsând garda jos atât de mult.

Pe un ton plictisit, ofițerul le spune să aștepte ca să fie chemați.

— Ai cinci minute, spune Kelly, arătând la ceas înainte să se arunce pe un scaun din capătul holului.

Jen se așază lângă el și-l ia de mână. Verigheta lui e largă pe deget. Probabil că îi e frig. Stau așezați acolo, Kelly încrucșându-și și desfăcându-și picioarele lungi, pufnind, iar Jen fără să scoată o vorbă. Un ofițer intră la recepție, vorbind cu voce scăzută la telefon.

— E aceeași infracțiune ca în urmă cu două zile
— Articolul 18, rănire cu intenție. Victima era Nicola Williams, făptaș dispărut.

Vorbește atât de încet, încât Jen trebuie să se concentreze ca să-l audă.

Stă așezată și ascultă. Articolul 18, rănire cu intenție înseamnă înjunghiere. Probabil că vorbesc despre Todd. Și o crimă asemănătoare petrecută în urmă cu două zile.

În cele din urmă se ivește ofițerul care a operat arestarea, cel înalt, cu pomeții.

Jen se uită la ceasul din spatele biroului. E trei și jumătate sau poate patru și jumătate. Nu știe dacă aici mai este ora de vară britanică. E deconcertant.

— Fiul dumneavoastră rămâne la noi în noaptea aceasta, îl vom interoga în curând.

— Unde, acolo în spate? Întreabă Kelly. Lăsați-mă să intru!

— Nu-l veți putea vedea, spune ofițerul. Sunteți martori.

Pe Jen o cuprinde enervarea. Din cauza acestui gen de lucruri, exact a *acestuia*, urăsc oamenii sistemul judiciar.

— Deci asta e? Îl întreabă Kelly cu aciditate pe ofițer, ținându-și mâinile sus.

— Ați spus ceva? Întreabă ofițerul cu voce stăpânită.

— Ce, deci suntem dușmani?

— Kelly! exclamă Jen.

— Nimeni nu e dușmanul nimănui, spune ofițerul. Puteți vorbi cu fiul dumneavoastră mâine-diminează.

— Unde este superintendentul? vrea să știe Kelly.

— Puteți vorbi cu fiul dumneavoastră mâine-diminează.

Kelly păstrează o tăcere încărcată, periculoasă. Jen a văzut doar câțiva oameni față de care s-a manifestat vreodată astfel și, cu toate acestea, nu ar vrea să fie în locul polițistului. De obicei îi ia mult timp lui Kelly să se înfurie, dar, atunci când se întâmplă, se manifestă exploziv.

— Voi suna pe cineva, spune ea. Știu pe cineva.

Pune mâna pe telefon și începe să caute tremurând printre contactele ei. Avocați de drept penal. Știe o grămadă. Prima regulă în avocatură e să nu te bagi niciodată într-un domeniu în care nu ești specializat. A doua este să nu-ți reprezinți niciodată familia.

— A spus că nu vrea niciun avocat, spune ofițerul.

— Are nevoie de un avocat, nu ar trebui să îl..., zice Jen.

Ofițerul ridică palmele ca să o oprească. Alături, Jen poate simți furia clocotind în Kelly.

— Voi suna doar unul și apoi el poate..., începe ea.

— În regulă, lăsați-mă să intru acolo în spate, spune Kelly, arătând spre ușa albă care duce spre restul secției.

— Nu pot permite așa ceva, zice ofițerul.

— Dracu' să te ia! spune Kelly.

Jen îl privește șocată.

Ofițerul nici măcar nu-l onorează cu un răspuns, privindu-l doar cu o tăcere impasibilă.

— Deci ce facem acum? întrebă Jen.

Doamne, Kelly i-a spus unui polițist să se ducă dracului. Ultrajul nu e soluția dezamorsării acestei situații.

— După cum v-am spus deja, va rămâne la noi peste noapte, îi spune simplu ofițerul, adresându-se ei și ignorându-l pe Kelly. Vă sugerez să reveniți mâine.

Ochii lui se întorc spre Kelly, apoi adaugă:

— Nu-l puteți forța pe fiul dumneavoastră să-și ia un avocat. Am încercat și noi.

— Dar e un copil, spune Jen, deși știe că, din punct de vedere juridic, nu este. E doar un copil, repetă ea blând, vorbind mai degrabă cu sine, gândindu-se la pijamaua lui de Crăciun și la faptul că nu demult a vrut ca ea să stea lângă el când a avut o infecție cu norovirus. Au stat toată noaptea împreună. Sporovăind despre nimicuri, iar ea ștergându-i buzele cu o cârpă umedă.

— Nu le pasă de asta sau de orice altceva, zice Kelly vehement.

— Ne vom întoarce mâine-dimineață, cu un avocat, spune Jen, încercând să aplaneze conflictul, să fie conciliantă.

— Cum vreți. Trebuie să trimitem o echipă înapoi cu dumneavoastră acasă, spune el.

Jen aprobă dând din cap, fără să scoată un cuvânt. Criminaliști. Le vor percheziționa casa. Locșorul lor.

Jen și Kelly părăsesc secția de poliție. Jen își freacă fruntea în timp ce se îndreaptă spre mașină și intră în ea. Femeia pornește căldura și stau acolo.

— Vom merge așa, pur și simplu acasă? întrebă ea. Vom sta așezați fără să facem ceva în timpul percheziției?

Umerii lui Kelly sunt încordați. O privește fix, părul său negru este ciufulit, iar ochii îi sunt triști.

— Habar n-am.

Jen privește afară prin parbriz la un tufiș care sclipește de la roua de toamnă căzută în toiul nopții. După câteva secunde, bagă în marșarier și demarează pentru că nu știe ce altceva să facă.

Dovleacul îi întâmpină de pe pervaz în timp ce Jen parchează mașina. Probabil că a lăsat lumânarea din el arzând. Criminaliștii au sosit deja în costumele lor albe, stau pe alee ca niște fantome lângă banda de poliție care flutură în vântul de octombrie. Balta de sânge a început să se usuce pe margini.

Jen și Kelly sunt lăsați să intre în bietul lor cămin și se așază la parter, urmărind echipele în uniformă din fața casei, în timp ce cercetează locul crimei cu vârfurile degetelor. Nu rostesc niciun cuvânt, stau în tăcere ținându-se de mâini. Kelly își păstrează geaca pe el.

În cele din urmă, după ce ofițerii criminaliști au plecat și poliția a făcut percheziția și a luat lucrurile lui Todd, Jen se mută pe canapea, unde se întinde și se uită la tavan. În acest moment izbucnește în lacrimi. Fierbinți, și rapide, și ude. Lacrimi pentru viitor. Și lacrimi pentru ziua de ieri și pentru ceea ce efectiv nu văzuse venind.